

Dobyli



svět

John Capek „Mick Jagger nikdy nezavola“

AUTOR
ZASTUPOVÁN
SOCAN

Seriál o tuzemských skladatelích, kteří se úspěšně prosadili v zahraničí.
Začínáme Johnem Capkem, autorem hitů Roda Stewarta nebo Cher.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

FOTO: RICK CABALLO

Řada hudebníků opouštěla normalizační Československo v jinoušském či už dospělém věku a v naději, že se na Západě budou moct svobodně věnovat své umělecké vášni. Klavírista a skladatel John Capek tuto ambici při překračování hranic jistě neměl. S rodiči totiž emigroval do Austrálie v roce 1949 jako tříletý. O mnoho desítek let později nadělal Rodu Stewartovi jeden z jeho velkých hitů Rhythm of My Heart. Psal však také pro Joesa Cockera, Cher či Dianu Ross.

Ale popořádku. Capkovi rodiče jistě neodcházeli jen „za lepším“. Jako přeživší z Osvětí museli tušit, že když železná opona oddělila jejich zemi od svobodného světa, také tu nebudou mít na růžích ustláno. Capek vzpomíná, že na Austrálii padla volba proto, že jeho matka měla vzdálené příbuzné v Melbourne.

Ještě v Československu začal hrát na piano. „Seděl jsem u klavíru a otec mě učil jednoduché melodie. Takže na klavír jsem hrál od svých dvou let,“ vzpomíná v pořadu České televize Na plovárně.

Od blues k popu

Od Smetany a Dvořáka se dostal k Little Richardovi, Rayi Charlesovi a Chucku Berrymu. První kapelu založil v šestnácti, později, v roce 1970, stál u zrodu uznávané australské bluesrockové skupiny Carson, z níž však záhy odešel hrát mimo jiné s King Harvest. Carson později vydali jedno studiové a jedno živé album a se singlem Boogie se dostali i do hitparády. Capek mezitím přesídlil za oceán.

Teprve tam začal skládat, podle všeho spíš z nouze než z ambice. „Do té doby jsem byl vždycky klavírista, to byl můj

hlavní zájem. V Los Angeles jsem ve svém oboru nenašel práci, ale chtěl jsem v hudbě pokračovat,“ líčí. První písně měly úspěch a už to jelo.

Dnes kromě vlastní tvorby pořádá také autorské semináře. A svým žákům říká, že úspěch nepřichází díky známostem, nebo aspoň ne jenom. „Být úspěšný skladatel populárních písní je zaměstnání jako každé jiné. Já na svých písních pracuji dvanáct hodin denně. Každý den upravuji, piluji, zdokonaluji. Napsat skvělou písničku je velice těžké, nemáte to za pět minut,“ tvrdí. Navíc na jednu dobrou údajně složí deset špatných. Inu, řehole.

Sedm pokusů s Rodem Stewartem

Také jeho pravděpodobně největší zářez se nezrodil přes noc. A hlavně se ho nepodařilo prosadit na první dobrou. Jeho londýnská publisherka prý píseň Rhythm of My Heart nabídla sedmkrát za sebou na sedm různých alb Roda Stewarta. Ten ji však pokaždé odmítl. „Ta písnička pro něj však byla tak typická, že na to šéf jeho nahrávací společnosti dělal vtipy. Řekl mi, že na ni, tedy na moji demoverzi, tančival nahý před svou přítelkyní a hrál si při tom na Roda Stewarta,“ dává Capek k lepšímu úsměvnou historku.

Skladba se nakonec dostala na desku Vagabond Heart z roku 1991, dokonce posloužila jako její úvodní. A dosáhla třetí příčky v britské, respektive páté příčky v americké singlové hitparádě, což byl úspěch, který s výjimkou písně All for Love z filmu Tři mušketýři už nikdy nezopakoval.

Rhythm of My Heart se dočkala několika coververzí, fanoušci australského fotbalového klubu Sydney FC ji používají

→



k uctění zesnulých kamarádů a další zvláštní pocty se Capkově skladbě dostalo v roce 1997, kdy zazněla na britské rozlučce s Hongkongem.

Mimochodem, Capek přiznává, že se Stewartem, pro nějž potom napsal ještě další skladbu, se nikdy neviděl, vše domlouvali producenti a vydavatelé. „Ale potkal jsem Dianu Ross, Michaela Jacksona, řadu lidí. Roda ne, ale je potřeba mít na paměti, kolik písní od kolika lidí nahrál. Kdyby měl jednat s každým hudebníkem a skladatelem...“ připouští Capek. Na druhou stranu, aspoň nějaké poděkování prý mohl poslat nebo zavolat. „Vydělal jsem mu několik milionů dolarů, tak by člověk čekal nějaké gesto. Ale je to Skot!“

Rod Stewart samozřejmě nebyl zdaleka jediný, pro koho Capek spolu se svým dlouholetým textařem Marcem Jordanem psal. Jejich skladby měly na deskách kapely Thin Lizzy, Chicago, Toto nebo Heart, Joeu Cockerovi složil píseň

„Ale potkal jsem Dianu Ross, Michaela Jacksona, řadu lidí. Roda ne, ale je potřeba mít na paměti, kolik písní od kolika lidí nahrál. Kdyby měl jednat s každým hudebníkem a skladatelem...“

Take Me Home. Olivia Newton-John zpívá Capkovu píseň Let's Talk About Tomorrow a také na Dianu Ross ve studiu má ty nejlepší vzpomínky. Ale třeba s Cher spolupracoval jenom na dálku. „Požádali mě, abych s ní napsal píseň, jenže ona se stydí, takže mi poslala text jen faxem,“ vypráví.

Někdy se stane, že si umělec vybere jeho skladbu, ale trochu si ji upraví. Capek tvrdí, že dobré úpravy odmávne. „Je to poklona, když velká hvězda nahraje moji písničku. A když zazpívá jedno slovo jinak, tak je to v pořádku,“ říká.

Na češtinu si pořád zvyká

Mezi desítkami světových umělců, pro které psal nebo produkoval, se skromně krčí také několik tuzemských jmen. A docela vtípné je, že Karla Gotta, Helenu Vondráčkovou a skupinu Black Milk dává pro zahraniční návštěvníky svých webových stránek do kontextu



a uvádí je jako „evropského Franka Sinatru, Cher a Spice Girls“. „Někdy je divné slyšet svoje písně v češtině. Na to si stále ještě zvykám,“ podotýká světový skladatel a připouští, že sám svým mateřským jazykem příliš nevládne a „rozumí jako pětileté dítě“.

Dlouhý je i výčet filmů, ve kterých se jeho muzika objevila, od thrilleru Zděšení přes romantický Koktejl s Tomem Cruisem po akčňák Mlčící střelec. Fanoušky kultovních Simpsonových patrně nepřekvapí, že Capek sloužil i jako klávesista na dvou deskách věnovaných žluté komunitě ze Springfieldu – The Simpsons Sing the Blues a Yellow Album.

A navzdory tomu, že si vybudoval pověst a kariéru coby skladatel, před lety Marku Ebenovi přiznal, že by se se svým nástrojem moc rád ještě vrátil na pódium, kde ostatně začínal: „Vyšel jsem z blues a rokenrolu a vždycky jsem toužil zahrát si s Rolling Stones. Ale Mick Jagger nikdy nezavolał.“ ☒

